

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/34/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7011899236
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7011899236.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XX, zast. JUDr. Tomášom Tomčovčíkom, advokátom so sídlom Košice, Nerudova 14, proti žalovanej: Colonnade Insurance SA, Rue Eugene Ruppert 20, L-2453, Luxemburg, Luxembursko, ktorá na území Slovenskej republiky koná prostredníctvom pobočky poisťovne z iného členského štátu Colonnade Insurance SA, so sídlom Košice, Štúrova 27, IČO: 50 013 602, o zaplatenie 30.425,65 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 15C/24/2019-1146 zo dňa 6.7.2021 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej 100 % náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I.) a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II.).

2. Rozhodol tak v poradí štvrtým rozsudkom o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od právneho predchodcu žalovanej QBE poisťovňa, a.s. so sídlom Košice, B. Němcovej 30, IČO: 17 084 954, zaplatenia poistného plnenia v sume 1.087.668,30 Sk (36.103,97 €) na základe poistnej zmluvy č. 2-736-002653 uzatvorenej dňa 29.9.2000 medzi žalobcom ako poisteným a QBE poisťovňou, a.s. ako poisťovateľom, predmetom ktorej bolo poistenie osobného motorového vozidla žalobcu zn. BMW 750i, EVČ: C. XXXXX, pre prípad jeho poškodenia alebo zničenia. Poistené motorové vozidlo bolo poškodené pri dopravnej nehode, ku ktorej došlo dňa 29.9.2001 a vznik poistnej udalosti žalobca oznámil poisťovateľovi bez zbytočného odkladu doporučeným listom zo dňa 15.10.2001, ktorý po ukončení šetrenia poistnej udalosti dňa 11.3.2002 zaplatil žalobcovi poistné plnenie vo výške 330.000,- Sk, bez krátenia 5 % spoluúčasti s tým, že v zmysle ust. § 580 Občianskeho zákonníka si započítal dlžné poistné vo výške 107.686,- Sk. Žalobca skutkovo dôvodil ďalej tým, že opravu poškodeného motorového vozidla vykonal svojpomocne, na ktorú vynaložil náklady v podstatne vyššej sume 1.417.668,30 Sk, a preto sa podanou žalobou domáhal od žalovanej doplatku poistného plnenia v sume 1.087.668,30 Sk (1.417.668,30 - 330.000 Sk), spolu s úrokmi z omeškania v zákonnej výške. V priebehu konania žalobca vzal žalobu sčasti späť o zaplatenie sumy 5.678,31 €, preto v tejto časti súd prvej inštancie konanie právoplatne zastavil rozsudkom 10C 21/2003-421 zo dňa 29.9.2009 (v poradí prvým).

3. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 11Co/304/2017-929 zo dňa 31.5.2019 zrušil predchádzajúci (v poradí tretí) vyhovujúci rozsudok, ktorým vo veci rozhodol Okresný súd Michalovce ako miestne nepríslušný súd, a vec vrátil tomuto súdu s pokynom bezodkladne postúpiť spor na konanie miestne príslušnému Okresnému súdu Košice I.

4. Po postúpení veci Okresný súd Košice I vykonal potrebné dokazovanie a spor právne posudzoval podľa ustanovení článku 8 Základných zásad, § 185 ods. 1 a § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 788 ods. 1, § 797 ods. 1 a 2, § 795 ods. 1, § 790 písm. a) Občianskeho zákonníka (ďalej tiež len „OZ“), čl. III bod 2 a čl. X bod 10 Všeobecných poisťovacích podmienok QBE poisťovne, a.s. (ďalej len „VPP“). Skonštatoval, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením bremena tvrdenia a dôkazného bremena (preukázania tvrdených skutočností), zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti, pričom okruh rozhodujúcich skutočností je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný právny pomer strán a rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami sporu je závislé na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán; obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť a preukázať žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v priebehu takmer 18 rokov trvajúceho súdneho konania nepreukázal skutočnosti uvádzané v žalobe, teda že vynaložil vlastné finančné prostriedky na opravu motorového vozidla. Súd poukázal predovšetkým na závery znaleckého posudku č. 127/2016 zo dňa 3.11.2016 znalca E. F. G. z odboru Cestná doprava, technický stav cestných vozidiel, podľa ktorých „na základe vyhodnotenia celého súboru analýz z technického hľadiska je možné konštatovať, že k dopravnej nehode motorového vozidla v danom úseku cesty vôbec nedošlo takým spôsobom, ako vypovedal žalobca. Poškodenia vozidla nekorešponujú so smerom pohybu vozidla a tvarom prekážky, na ktorú vozidlo pri jazde na ceste narážalo, z čoho analogicky vyplýva, že za takýchto okolností nemohlo dôjsť následne k poškodeniu motorového vozidla. Na laku vozidla sa totiž nenachádzajú žiadne stopy po kove od zvodidiel, ani trecie stopy od kovu karosérie kovom zvodidiel - ryhy na kove karosérie, podvozok a karoséria je čistá, bez znečistenia zeminou, trávou, konármi, ktoré sa zákonite museli nachádzať v prípade, že vozidlo sa pohybovalo mimo vozovku, spadlo do priekopy a následne do porastu v barinatom teréne“. Podľa záverov znalca mechanizmus poškodenia vozidla poukazuje na skutočnosť, že k poškodeniu došlo na statickom motorovom vozidle, ktoré nebolo v pohybe a poškodenia boli vytvárané umelo - kopaním, škrabaním laku, rozbíjaním a pod. Znalec poukázal na to, že motor vozidla po dovoze na Slovensko nebol identifikovaný pri colnej deklarácii a z technickej dokumentácie vozidla tiež vyplýva, že na vozidle preukázateľne nebola vykonaná technická kontrola, v servisných prehliadkach absentuje výmena motorového oleja minimálne v dvoch cykloch, čo podľa znalca malo vplyv na poškodenie motora, a nie prezentovaná dopravná nehoda. K znaleckým posudkom znalcov súdom ustanovených v konaní znalec E. G. uviedol, že v skutočnosti žiadny znalec sa nezaoberal otázkou, či vôbec mohlo dôjsť z technického hľadiska k vzniku dopravnej nehody takým spôsobom, ako to prezentoval vodič. Vodič s vozidlom opätovne mal mať dopravnú nehodu dňa 28.12.2003, kedy na požiadanie Ergo poisťovne expertíznou správou č. 57/07/2004 Car expert, Expertízna a konzultačná s.r.o., so sídlom v Žiline, bolo dokázané, že k (následnej) dopravnej nehode vozidla dňa 28.12.2003 vôbec nedošlo a že poškodenia vozidla vykazujú identické stopy ako poškodenia pri prvej a druhej poisťovnej udalosti, likvidovanými poisťovňou QBE. Na pojednávaní dňa 13.10.2020 znalec E. G. vypovedal, že vozidlo bolo prvýkrát havarované v roku 2000, kedy po uskutočnenej ohliadke vozidla bol vyhotovený zoznam náhradných dielov potrebných na opravu, ktoré poisťovňa žalobcovi preplatila. Táto dopravná nehoda odhalila skutočnosť, že vynaložené finančné prostriedky neboli použité efektívne na opravu motorového vozidla, ktoré nebolo opravené predpísaným technologickým postupom, ale poškodené diely boli opravené neefektívne tmelením a opätovným prelakovaním a náhradné diely, ktoré mali byť zakúpené pri prvej dopravnej nehode, na vozidle neboli namontované. Na podklade zistených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že „žalobca svojím postupom zmaril plnenie ustanovení VPP (čl. X bod 10 VPP a čl. III bod 2 VPP) a neunesol dôkazné bremeno v tom smere, že všetky stanovené podmienky nepreukázal. Naopak žalovaný preukázal, že k poškodeniu vozidla došlo na statickom vozidle, t.j. bez pohybu vozidla, že boli vykonané umelo a v servise bol predložený na prehliadku iný motor, než ktorým motorové vozidlo v skutočnosti disponovalo pri dopravnej nehode, preto plnenie poisťovného žalobcovi nepatrí“. Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalovanej, ktorá mala v spore plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku.

5. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písmen a) až h) CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za nesprávne, nepreskúmateľné a predovšetkým predčasné, nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nevykonala navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvej inštancie svojim postupom porušil jeho ústavné právo na spravodlivý proces, ak nevykonala dôkaz výsluchom svedkov ním navrhovaných svedkov. Podaním zo dňa 23.10.2020 navrhol vypočuť 5 (piatich) svedkov: E. C. H., E. C. H., E. H. H., E. I. D. a E. C. H.. Z dôvodu protipandemických opatrení sa najbližšie pojednávanie uskutočnilo až dňa 20.5.2021, na ktoré sa dostavil svedok E. C. H., pričom k ostatným navrhovaným svedkom sa súd nevyjadril. Zo zvukového záznamu z pojednávania je zrejmé, že súd na pojednávanie predvolal dvoch z 5 navrhovaných svedkov, a to E. C. H. a E. C. H., pričom E. H. sa deň pred pojednávaním ospravedlnil z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti (tieto skutočnosti z neznámych dôvodov chýbajú v zápisnici). Po skončení výsluchu svedka E. H. súd prvej inštancie vyzval strany sporu na záverečné reči alebo návrhy na doplnenie dokazovania, pričom právny zástupca žalobcu zotrval na všetkých písomných vyjadreniach a podaniach a navrhol, aby súd doplnil dokazovanie v súlade s pokynmi v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.5.2019, ktorý prikázal okresnému súdu vykonať celé dokazovanie, keďže predošlé konanie z dôvodu zlej miestnej príslušnosti je potrebné zopakovať. Napriek tomu súd prvej inštancie uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil za účelom vyhlásenia rozhodnutia a doručenia jeho písomného vyhotovenia stranám sporu. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyjadril k navrhovanému dokazovaniu, pričom ani v rozsudku neuviedol žiaden dôvod, prečo nevykonala ním navrhované dokazovanie výsluchom svedkov E. C. H., E. H., E. H. a E. D., doslova navrhovaných svedkov (znalcov) opomenul. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie týmto postupom preukázateľne porušil jeho ústavne garantované právo na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/100/2018 a 5Cdo/202/2018 a citoval právny názor z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/107/2019, podľa ktorého „procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, z akých dôvodov tak rozhodnúť, ale neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu pritom možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť“. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého nepreukázal skutočnosti uvádzané v žalobe a nestotožnil sa ani so závermi „znaleckého posudku“ vypracovaného E. G., ktoré súd vzal za základ svojho rozhodnutia. Podľa názoru žalobcu mal súd tento dôkaz posudzovať ako listinný dôkaz, a nie ako znalecký posudok. Mal za to, že otázka, či k dopravnej nehode došlo, bola vysporiadaná už pred začatím súdneho konania, keďže žalovaná ukončila šetrenie poisťnej udalosti so záverom, že žalobcovi prináleží poisťné plnenie vo výške 330.000,- Sk. Považoval za nesporné, že k dopravnej nehode došlo, už len z toho dôvodu, že žalovaná čiastočne vyplatila poisťné plnenie. Podľa žalobcu právny názor súdu, v zmysle ktorého žalobu zamietol predovšetkým preto, že žalovaná preukázala, že poškodenie vozidla bolo vykonané umelo, a to na základe jedného listinného dôkazu predloženého žalovanou, ktorý súd dal na úroveň znaleckých posudkov vypracovaných súdom ustanovenými znalcami, pričom odborné názory a závery ich znaleckých posudkov, ktoré potvrdzovali dôvodnosť žaloby, v odôvodnení rozsudku ani nespomenul a nevyjadril sa, prečo sa stotožnil len so záverom listinného dôkazu žalovanej - je vyslovene vágny, nepreskúmateľný a predovšetkým nesprávny. Poukázal na to, že v konaní boli vypracované 4 znalecké posudky, pričom okrem znaleckého posudku E. D. (ktorý nemal splniť súdom uloženú povinnosť), mal súd pre účely rozhodnutia tri znalecké posudky vypracované E. H., znaleckou organizáciou ZNALEX, s.r.o. a znalcom E. H., ktoré však pri vyhodnocovaní dokazovania opomenul. V súdnom spise sa nachádza aj listinný dôkaz - znalecký posudok č. 140/2002 vypracovaný E. H. H. v čase, keď ešte motorové vozidlo opravené nebolo. Tvrdenie súdu v bode 23 rozsudku, že „poškodenia vozidla žalobcu nekorešponujú so smerom pohybu vozidla a tvarom prekážky, na ktorú vozidlo pri jazde na ceste narážalo, z čoho vyplýva, že nemohlo za takýchto okolností dôjsť následne k poškodeniu motorového

vozidla“, je v rozpore so všetkými znaleckými posudkami, ktoré vypracovali súdom ustanovení znalci. Všetci znalci (s výnimkou E. G.) - E. H., E. H., E. H. a znalecká organizácia ZNALEX dospeli k záveru, že vzhľadom na deklarováný priebeh škodového deja mohlo dôjsť k takému poškodeniu motorového vozidla, ktorý by mal za následok výmenu súčiastok motorového vozidla a to tých, ktoré sú uvedené v znaleckých posudkoch. Podľa názoru žalobcu otázka, akým spôsobom a či vôbec došlo k dopravnej nehode, bola uvedenými znalcami jednoznačne zodpovedaná, a teda v tejto časti jednoznačne uniesol dôkazné bremeno. Vo vzťahu k výške žalovanej sumy žalobca nepotrebuje preukázať, aké náhradné diely (a v akej hodnote) boli použité na opravu motorového vozidla, naopak je potrebné ustáliť výšku náhrady škody, a to peňažnej náhrady, ktorá je potrebná na uvedenie veci do pôvodného stavu, čo sa dá ustáliť iba na základe znaleckého posudku. K otázke výšky náhrady škody citoval právny názor z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (judikát R 25/1990). K problematike použitia neoriginálnych náhradných dielov pri oprave vozidla a vplyvu takej opravy na výšku poistného plnenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach 11Co/260/2019 zo dňa 18.9.2019, v ktorom odvolací súd formuloval záver, že „prípadné použitie lacnejšieho neoriginálneho dielu pri oprave poškodenia, nech už k nemu došlo s vedomím poškodeného alebo proti jeho vôli, je pre určenie poistného plnenia odvíjajúceho sa podľa dohody strán od výšky primeraných nákladov na uvedenie veci do stavu pred poškodením, a teda od cien dielov obvyklých, a preto nevyhnutne originálnych, právne bezvýznamné (porov. tiež rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 1205/2012 zo dňa 16.4.2013)“. Zdôraznil v tejto súvislosti, že výška škody na veci nemusí byť preukázaná len vyúčtovaním jej opravy. Je možné vychádzať z ceny veci, ktorú mala v dobe poškodenia a z rozsahu, v akom bola poškodená zásahom škodcu (R 13/1985, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/89/2008). Východiskom určenia výšky škody na veci je cena, ktorú mala vec v dobe, kedy došlo k jej poškodeniu. Výška náhrady za poškodenú vec nie je závislá na tom, či si poškodený nechal vec opraviť, či si ju opravil sám alebo či ostala neopravená. Rozsah náhrady škody nie je závislý od toho, ako poškodený následne s vecou naložil, či si ju nechal poškodenú, alebo ju predal, daroval a pod., pretože tieto okolnosti nesúvisia s príčinou vzniku škody (R 5/1988, R 25/1990). Poukázal na všeobecnú hodnotu vozidla ku dňu 29.9.2021 zistenú znaleckým posudkom E. H. v sume 2.159.913,- Sk a náklady na opravu poškodeného vozidla vyčíslené v sume 1.350.175,- Sk. Znalecká organizácia ZNALEX s.r.o. v znaleckom posudku určila všeobecnú hodnotu vozidla ku dňu 29.9.2021 v sume 915.890,65 Sk (30.402 €) a náklady na opravu poškodeného vozidla vo výške 1.350.175,- Sk (stotožnili sa so závermi E. H.). E. H. za účelom odstránenia rozporov medzi uvedenými znaleckými posudkami ustálil všeobecnú hodnotu vozidla ku dňu 29.9.2021 na sumu 1.310.183,- Sk (43.490,- €). H. H., ktorý vypracoval znalecký posudok ešte pred opravou motorového vozidla, v znaleckom posudku (ktorý súd považoval len za listinný dôkaz), určil všeobecnú hodnotu vozidla v čase poistnej udalosti v sume 2.117.187,- Sk a náklady na opravu poškodeného vozidla vyčísľil vo výške 1.350.175,- Sk. Vzhľadom na uvedené závery žalobca zastával názor, že súd prvej inštancie mal dostatok znaleckých posudkov pre ustálenie ceny motorového vozidla v čase dopravnej nehody ako aj výšky nákladov spojených s opravou vozidla, s ktorými sa mal vysporiadať a vyvodit' z nich právny záver, pričom svoje rozhodnutie mal preskúmateľne odôvodniť. Žalobu považoval za dôvodnú, s poukazom na vykonané dokazovanie, predovšetkým na znalecké posudky, ktoré sa v priebehu konania vykonali, taktiež s poukazom na uvedenú judikatúru a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe v plnom rozsahu vyhovel a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu v prvom rade namietala vadu odvolania v dôsledku nesprávneho označenia žalovaného v odvolaní - organizačná zložka zahraničnej osoby, ktorá nemá právnu, a teda ani procesnú subjektivitu, a preto nie je a ani nemôže byť žalovaným. Podľa názoru žalovanej ústavne garantované práva žalobcu na spravodlivý proces v tomto konaní porušené neboli, pretože prieťahy v konaní spôsoboval sám žalobca a jeho neustále sa meniaci právni zástupcovia, čo počas 17 rokov trvania konania im umožňoval miestne nepríslušný Okresný súd Michalovce, na ktorý podal žalobu (účelovo dokonca až dve) práve žalobca a tento súd napriek neustálym námietkam zo strany žalovanej o miestnej nepríslušnosti súdu, v tejto veci nezákonne rozhodoval. Žalovanej nie je známe, že by Okresný súd Košice I spôsobil nejaké prieťahy v konaní, a javí sa nepatričným, že práve žalobca sa v tomto konaní dovoľáva práva na spravodlivý proces, upozorňujúc na nález Ústavného súdu SR ohľadom prerokovania veci bez zbytočných prieťahov, keď tieto prieťahy počas 17 rokov konania žalobca spôsoboval sám, v súčinnosti s Okresným súdom Michalovce. K námietke žalobcu nevykonania navrhovaných dôkazov výsluchom znalcov žalovaná po citácii ust. § 208 ods. 3 CSP poukázala na to, že žalobca nikdy neuviedol, o akých skutočnostiach uvedených v znaleckých posudkoch jednotlivých znalcov, bolo potrebné vykonať výsluch znalcov. Poukázala v tejto súvislosti na

vyjadrenie advokáta žalobcu na pojednávaní, ktoré citovala: „Ja považujem celé konanie a aj dnešné pojednávanie za nehospodárne. Nevieam, z akého dôvodu súd predvolal znalca H., ako aj ďalšieho znalca G.. Tieto výsluchy boli vykonané už pred Okresným súdom v Michalovciach. Poukazujem na rozhodnutie krajského súdu, ktorý takýto pokyn ani nedal a ani z výkladu jeho rozhodnutia toto nevyplýva. Spor prebieha 17. rok a opakovane sa vykonávajú dôkazy, ktoré už boli vykonávané pred Okresným súdom Michalovce. Žiadam súd, aby zväžil ďalšie dokazovanie a ďalší postup v súlade s princípom Civilného poriadku a s § 153 CSP“. Žalovaná v tejto súvislosti uviedla, že znalec G. nebol vypočutý pred Okresným súdom Michalovce, a preto bolo na mieste ho vypočuť Okresným súdom Košice I. K záverom znaleckých posudkov, na ktoré sa odvoláva žalobca, žalovaná uviedla, že odbornosť názorov a záverov týchto znalcov je spochybnená už len tým, že rozdiel v ich výpočtoch všeobecnej hodnoty toho istého posudzovaného vozidla sa pohybuje v rozpätí od 915.890,95 Sk do 2.159.913 Sk, čo logicky samo o sebe nemôže svedčiť o správnosti (odbornosti) záverov týchto posudkov. Žalobca pritom neuviedol, ktorý výpočet či záver ktorého zo znalcov ustanovených Okresným súdom Michalovce, považuje za odborný a správny, a teda by ho mal súd v odôvodnení spomenúť. Tvrdenie žalobcu, že znalcami bola jednoznačne zodpovedaná otázka, akým spôsobom a či vôbec došlo k dopravnej nehode, považovala za nepravdivé, keďže ani jeden zo znalcov E. C. H., E. C. H., E. H. H., E. D. sa touto otázkou vôbec nezaoberali. Jediným znalcom, ktorý sa touto najdôležitejšou otázkou zaoberal, bol znalec E. G.. Navyše všetci znalci boli ustanovení nezákonným sudcom, a teda už len z toho hľadiska nebol dôvod na to, aby sa nimi zákonný sudca v odôvodnení svojho rozsudku zaoberal. Žalovaná sa stotožnila s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že vynaložil vlastné finančné prostriedky vo výške 1.417.668,30 Sk na opravu poškodeného motorového vozidla. Rovnako za správny považovala záver súdu prvej inštancie, že znaleckým posudkom E. G. bolo preukázané, že k dopravnej nehode vozidla v danom úseku cesty nedošlo takým spôsobom, ako vypovedal žalobca, pretože je to technicky neprijateľné. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobcom popisovaný nehodový dej nezodpovedal fyzikálnym veličinám, prostrediu, kde mala vzniknúť dopravná nehoda, ani poškodeniu vozidla, že k poškodeniu vozidla došlo na statickom vozidle, že k ohliadke bol žalovanej predložený iný motor, než ktorým motorové vozidlo v skutočnosti disponovalo. Žalobca teda neuniesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení v súdnom konaní, v ktorom si uplatnil poisťné plnenie vo výške ním vynaložených finančných prostriedkov na opravu motorového vozidla v dôsledku jeho poškodenia na základe ním popísanej dopravnej nehody. Naopak v súdnom spise sa nachádza nesporný dôkaz o tom, že vozidlo neopravoval, avšak za identické poškodenie vozidla si v roku 2003 uplatnil poisťné plnenie voči poisťovni ERGO, ktorá po šetrení žalobcom nahlásenej poisťnej udalosti zo dňa 28.12.2003 neposkytla poisťné plnenie z dôvodu, že poisťná udalosť bola posúdená ako nastrojená a pokus o poisťný podvod, čo bolo preukázané Expertíznou správou spoločnosti Carexpert. Preto záver súdu prvej inštancie, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, podľa názoru žalovanej je úplne správny a objektívny. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil

7. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že o tom, že bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozhodol Ústavný súd SR nálezom sp. zn. II.ÚS 495/2020, a preto názor žalovanej je právne bezvýznamný. Zotrvál na svojich tvrdeniach uvedených v podanom odvolaní, pridrižoval sa všetkých podaní a vyjadrení a zopakoval odvolací návrh. Podľa názoru žalobcu v žiadnom prípade nemôže obstať obrana žalovanej, v ktorej namieťa, že k dopravnej nehode nedošlo, keď sama žalovaná v čase likvidácie uzavrela poisťnú udalosť so záverom, že k nehode došlo a vyplatila mu poisťné plnenie vo výške 330.000,- Sk. Uviedol, že je na právnom posúdení súdu, aby v zmysle predložených znaleckých posudkov vyhodnotil všeobecnú hodnotu vozidla a právne zdôvodnil, ktorý znalecký posudok pri rozhodovaní bral do úvahy a z akých dôvodov ostatné znalecké posudky vyhodnotil opačne, avšak pri vyhodnocovaní dokazovania si nemôže vybrať jeden súkromný „znalecký posudok“ vypracovaný E. G. (ktorý žalobca stále považuje len za listinný dôkaz) a znalecké posudky ustanovených znalcov odignoruje a nevyjadri sa, prečo ich závery nebral do úvahy pri vyhodnocovaní dokazovania. V tejto súvislosti vytýkal žalovanej, že znalecký posudok E. G. predložila až po 14 rokoch trvania sporu, ktorý žalobca považuje za neobjektívny dôkaz. E. G. vypracoval listinný dôkaz len podľa pokynov a podkladov od žalovanej (str. 3, bod 1.5 - podklady na vypracovanie posudku), bez ďalších podkladov, ktoré by vedeli zobjektivizovať poisťnú udalosť (napr. chýbajúca výpoveď účastníka poisťnej udalosti, príslušníka PZ). Uvedený posudok bol vypracovaný jednostranne v prospech žalovanej, je preukázateľne účelový, aby sa nedal preveriť a podľa názoru žalobcu sa nemôže považovať za znalecký posudok, maximálne ho možno hodnotiť

ako listinný dôkaz. Vzhľadom k tomu, že závery listinného dôkazu predloženého žalovanou boli v extrémnom nepomere so závermi znaleckých posudkov vypracovanými súdom ustanovenými znalcami, mal súd prvej inštancie v prípade, ak uvedený listinný dôkaz bral na roveň znaleckých posudkov, vykonať konfrontáciu medzi E. G. a znalcami ustanovenými súdom. Opätovne poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax a judikatúru Najvyššieho súdu SR (R 5/1988, R 25/1990, R 13/1985, rozsudok sp. zn. 5Cdo/89/2008), v zmysle ktorej žalobca nie je povinný preukazovať výšku nákladov na opravu motorového vozidla, pretože nie je povinný si vec nechať opraviť, môže si ju ponechať aj poškodenú - bez opravy. Naopak poisťovňa je povinná nahradiť škodu zodpovedajúcu hodnote nákladov potrebných na uvedenie veci do pôvodného stavu. Namietal tiež, že konanie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie nebolo spravodlivé predovšetkým v súvislosti so zásadou „rovnosti zbraní“, pokiaľ odvolací súd v zrušujúcom uznesení 11Co/304/2017 zo dňa 31.5.2019 vyslovene uložil povinnosť žalobcovi, ktorý je spotrebiteľ, aby „upresnil“ označenie žalovanej, ktorá mala len oznámiť súdu, že došlo k prevodu poisťného kmeňa QBE Insurance (Europe) Limited so sídlom Plantation Place, Fenchurch Street 30, EC3M 3BD Londýn, Veľká Británia, zapísanej v registri spoločností Anglicka a Walesu pod č. 1761561, konajúcej prostredníctvom QBE Insurance (Europe) Limited, pobočky poisťovne z iného členského štátu, Štúrova 27, Košice, IČO 36855472, zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Košice I, oddiel Po, vložka č. 410/V, na nadobúdateľa Colonnade Insurance SA so sídlom Rue Eugene Ruppert 20, L-2453 Luxemburg, Luxembursko, konajúceho prostredníctvom Colonnade Insurance SA, pobočka poisťovne z iného členského štátu, Štúrova 27 (t.č. C. G. XX), J., IČO: 50 013 602, uvedený prevod bol schválený Vrchným súdom v Londýne dňa 28.7.2017 a nadobudol účinnosť dňa 31.7.2017 s tým, že v dôsledku prevodu poisťného kmeňa všetky pohľadávky a záväzky vyplývajúce z poisťných zmlúv QBE boli prevedené na spoločnosť Colonnade. Názor odvolacieho súdu a naň nadväzujúcu výzvu súdu prvej inštancie žalobca považoval za arbitrárne a jednostranne zamerané v prospech žalovanej. Podľa žalobcu takýto pokyn nie je v súlade s ust. § 80 ods. 1, 2 CSP, nakoľko to, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv a povinností, musí byť preukázané. Jedno „oznámenie“ nemôže preukazovať tak podstatnú skutočnosť, akou je „zbavenie sa“ hmotnoprávnej povinnosti byť účastníkom konania a pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného. Zdôraznil v tejto súvislosti, že v spotrebiteľských sporoch s ochranou spotrebiteľa ako slabšej strany by mal súd konať citlivo s kladením dôrazu na reálnu procesnú ochranu spotrebiteľa a nemal by dávať záväzné procesné pokyny na základe nepreukázanej zmeny nositeľa hmotnoprávnej povinnosti na strane žalovaného, ktoré môžu v konaní spotrebiteľovi procesne uškodiť.

8. Žalovaná v odvolacej duplike k vyjadreniu žalobcu poukázala na to, že Ústavným súdom SR bolo žalobcovi priznané odškodnenie za prietahy v konaní na Okresnom súde Michalovce, určite nie za prietahy v konaní Okresného súdu Košice I, čo s odvolaním žalobcu voči rozhodnutiu Okresného súdu Košice I nemôže mať nič spoločné, a preto námietky žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý proces považovala za zavádzajúce. Uviedla, že v žiadnom dokumente ani vo svojich vyjadreniach nedeklarovala, že k dopravnej nehode došlo žalobcom popísaným spôsobom, ale naopak v rámci svojho šetrenia aj v priebehu celého konania vyvracala možnosť, že k žalobcom tvrdeným skutočnostiam mohlo za daných okolností dôjsť. Nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcu, že bola vyriešená otázka, že k dopravnej nehode došlo, nakoľko bolo jasne preukázané, že táto dopravná nehoda bola nastrojená. Uviedla, že znalecký posudok E. G. je nezávislý, odborným a objektívnym posudkom, ktorého vypracovanie si objednala u znalca v súlade s Civilným sporovým poriadkom, pričom nezávislý, odborný a objektívny znalecký posudok požadovala aj počas celého 17-ročného konania vedeného pred Okresným súdom Michalovce, na rozdiel od znaleckých posudkov vyhotovených 4 súdnymi znalcami ustanovenými Okresným súdom Michalovce, ktorými vypočítané hodnoty vozidla sa od seba líšili od sumy 915.890,95 Sk do 2.159.913 Sk. Žalobca správne uvádza, že títo súdni znalci sa priklonili na jeho stranu; znalec by sa však nemal prikláňať na žiadnu stranu, lebo povinnosťou znalca je vypracovať na základe odborných znalostí nezávislý, objektívny znalecký posudok, akým je aj znalecký posudok vypracovaný E. G.. Preto ho Okresný súd Košice I akceptoval a v odôvodnení správne konštatoval, že žalovaná si mohla si mohol dať vyhotoviť súkromný znalecký posudok po prijatí Civilného sporového poriadku, ktorý túto možnosť poskytol. Skutočnosť, že žalobca má povinnosť preukázať svoje tvrdenia uvedené v žalobe, nemá absolútne žiaden súvis s judikatúrou, na ktorú sa žalobca odvoláva. Poukázala na tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe (str. 1 a 2), v ktorej uviedol: „Navrhovateľ si týmto návrhom uplatňuje jeho právo náhradu škody proti odporcovi, ktorá navrhovateľovi vznikla poškodením jeho vozidla a tým, že vynaložil vlastné prostriedky na opravu veci poistenej odporcom, pričom mu odporca uhradil iba časť vynaložených nákladov. Navrhovateľ vykonal opravu predmetu poistenia svojpomocne. Ním vynaložené náklady na opravu poistenej veci a dopravné náklady súvisiace s opravou poškodenej veci poistnou

udalosťou však boli podstatne vyššie, a to v celkovej sume 1.419.668,30 Sk.“ (bod IV. žaloby). Žalovaná sa stotožňuje s názorom súdu, že žalobca nepreukázal, že finančné prostriedky vo výške 1.419.668,30 Sk na opravu vozidla vynaložil, aké boli náklady na opravu poškodenej veci a nepreukázal ani tvrdenie, že vozidlo opravil, a teda neuniesol v spore dôkazné bremeno. V konaní bolo preukázané, že vozidlo po „nehode“ v skutočnosti nebolo opravované a že škodu za identické poškodenia žalobca následne uplatnil aj v ERGO poisťovni.

9. Žalobca dňa 5.1.2024 doručil odvolaciemu súdu podanie, v ktorom uviedol, že zotrúva na všetkých svojich doterajších podaniach a vyjadreniach, ako aj na tvrdení, že otázka, či došlo k dopravnej nehode, bola zodpovedaná už pred začatím súdneho konania, nakoľko žalovaná likvidovala poisťnú udalosť so záverom, že k nehode došlo a vyplatila poisťné plnenie vo výške 330.000 Sk, pričom v rámci likvidácie nebolo sporné, či k poisťnej udalosti došlo alebo nie. Na doplnenie dôvodov odvolania citoval ust. § 797 ods. 4 OZ účinné od 1.10.2018, v zmysle ktorého poisťovňa nemôže dodatočne meniť dôvody zníženia/krátenia alebo odmietnutia poisťného plnenia, a to ani na účely súdneho konania (Števček, M. a kol.: Občiansky zákonník II. Komentár, C.H. Beck, 2. vydanie v Prahe, 2019, str. 3081). Uviedol, že v čase šetrenia poisťnej udalosti nebolo účinné, ale pechodné ust. § 879u OZ umožňuje jeho aplikáciu v posudzovanej veci. Úmysel zákonodarca vylúčiť dodatočnú zmenu dôvodov zníženia/krátenia poisťného plnenia je zrejmý a je potrebné na to prihliadnuť aj v tomto konaní. O to viac, že v súdnom konaní sa 15 rokov vykonávalo dokazovanie práve k otázke ustálenia výšky nákladov na opravu vozidla. Zastával názor, že v danom prípade je potrebné vychádzať z domnienky, že vznik poisťnej udalosti nie je sporný a predmetom súdneho konania je preskúmanie oprávnenosti dôvodu zníženia poisťného plnenia, pričom akékoľvek dokazovanie smerujúce k preukázaniu toho, či k poisťnej udalosti došlo, je právne irelevantné. Poukázal na to, že v prípade havarijného poistenia sa nenahrádza poškodenému skutočná škoda, ale poskytuje sa mu plnenie v dojednanom rozsahu. Rozsah práva na poisťné plnenie nie je totožný s právom na náhradu škody. Výšku poisťného plnenia je tak potrebné skúmať v súvislosti s obsahom poisťnej zmluvy a poisťných podmienok. Čl. X bod 10 VPP, ktorý od poškodeného vyžaduje, aby preukázal skutočne vynaložené náklady na opravu vozidla (pričom nie je povinný nechať si vozidlo opraviť, čo ho však v súlade s účelom poistenia nezabavuje nároku na poisťné plnenie), pričom v porovnaní s tým pre poisťovňu nie sú určené žiadne pravidlá postupu a výška poisťného plnenia závisí de facto od jej voľnej úvahy – z daného dôvodu podľa názoru žalobcu je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v jeho neprospech ako spotrebiteľa. Z daného dôvodu žalobca navrhoval, aby súd určil, že čl. X bod 10 Všeobecných poisťných podmienok (znenie citoval) je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Na podporu svojho názoru poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co 260/2019 a mal za to, že pri výške poisťného plnenia je potrebné vychádzať z objektívne (znaleckým posudkom) ustálenej výšky nákladov, ktoré by bolo potrebné v čase poisťnej udalosti vynaložiť na opravu poškodeného vozidla a jeho uvedenie do pôvodného stavu. Zotrval na svojich odvolacích námietkach voči záverom ZP E. G., ktorý nevykonal ani jeden vyšetrovací pokus, v akom časovom rozmedzí mohlo dôjsť k zadretiu motora a iba v rámci svojich subjektívnych úvah sa vyjadril, že k zadretiu motora nemohlo dôjsť tak, ako bolo ustálené súdnymi znalcami. Poukázal na „nezaujatý“ znalecký posudok č. 45/2014 vypracovaný E. H., ktorý vykonal vyšetrovací pokus (technickými experimentami) a okrem iného s odkazom na ZP E. H. (ktorý ako jediný sa zúčastnil obhliadky vozidla) sa v závere vyjadril, že k poškodeniu motora (úplnému zadretiu) z technického hľadiska došlo v rozmedzí 7-10 minút od nárazu.

10. Zást. žalovanej k podaniu žalobcu zo dňa 5.1.2024 na odvolacom pojednávaní poukázala na to, že ust. § 797 ods. 4 OZ v čase likvidácie poisťnej udalosti nebolo účinné, pričom zo strany poisťovne ani nedošlo k odmietnutiu poisťného plnenia, keďže žalobcovi bola vyplatená záloha, následne započítaná na poisťné plnenie. Uviedla, že žalobca svojim postupom zmaril riadne prešetrenie poisťnej udalosti, resp. ukončenie jej likvidácie, keď odmietol poskytnúť motorové vozidlo k ohliadke, znemožnil načítanie údajov z riadiacej jednotky MV, motor z vozidla našiel likvidátor pri ohliadke odmontovaný a rozobratý v servise. Poukázala tiež na to, že žalobca motorové vozidlo v priebehu súdneho sporu predal aj napriek tomu, že malo zostať k dispozícii pre prípad potrebnej ohliadky. Vzhľadom na uvedené sa stotožnila so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v danom spore a navrhla žalobu zamietnuť.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie

prípustné (§§ 355 až 358 CSP), nariadil vo veci odvolacie pojednávanie v zmysle § 385 ods. 1 CSP, na ktorom prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1, 2 CSP a v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, procesné podmienky konania sú splnené a napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

12. Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že: a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, ako aj predchádzajúceho konania v rozsahu odvolacích námietok žalobcu a v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP a dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je zákonný a vecne správny.

14. Na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nič nemenia ani skutočnosti a argumenty žalobcu uvedené v odvolaní, ktoré nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať odvolateľom navrhované rozhodnutie v jeho prospech.

15. Vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu vytykajúce súdu prvej inštancie, že nesprávnym postupom v konaní, v procese dokazovania a pri odôvodnení rozhodnutia porušil právo strán (žalobcu) na spravodlivý proces tým, že nevyhodnotil riadne všetky vykonané dôkazy (závery znaleckých posudkov ustanovených znalcov), nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy a v odôvodnení rozsudku mu nedal úplnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky ním prednesené relevantné námietky a podstatné žalobné argumenty súvisiace s uplatnením nároku - odvolací súd v záujme zachovania spravodlivého procesu a nápravy v odvolaní sčasti dôvodne vytknutých nedostatkov vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie (v ktorom súd opomenul zhodnotiť závery ostatných v konaní podaných znaleckých posudkov, resp. súkromný znalecký posudok znalca E. G. nehodnotil v kontexte záverov ostatných znaleckých posudkov, v rozhodnutí neuviedol dôvody, prečo nevykonal žalobcom navrhované dôkazy výsluchom znalcov E. C. H., E. H. a E. I. D. ani z akých dôvodov vzal za základ svojho rozhodnutia práve súkromný znalecký posudok znalca E. G.), považoval za potrebné na prejednanie odvolania nariadiť vo veci odvolacie pojednávanie, na ktorom v súlade s ust. § 384 ods. 1 CSP oboznámil priebeh doterajšieho konania a zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie vykonané v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom umožnil stranám sporu (zást. strán prítomným na pojednávaní) sa k vykonaným, resp. zopakovaným dôkazom na pojednávaní vyjadriť. Na nariadenom odvolacom pojednávaní dňa 24.1.2024 odvolací súd za prítomnosti zást. strán sporu zopakoval dokazovanie oboznámením obsahu listinných dôkazov a znaleckých posudkov (ďalej tiež len „ZP“): ZP č. 140/2002 vypracovaného znalcom E. H. H. zo dňa 23.6.2002 predloženého žalobcom (č.l. 101-131), rozhodnutia Okresného úradu v Humennom, odboru dopravy a cestného hospodárstva č. 730 zo dňa 14.3.2000 o schválení technickej spôsobilosti jednotlivu dovezeného ojazdeného vozidla – osobné motorové vozidlo tov. značky BMW 750i (č.l. 144), ZP č. 62/2008 E. C. H. zo dňa 18.8.2008 (č.l. 188-224), odborného vyjadrenia znalca E. H. k stanovisku žalovanej zo dňa 20.2.2009 (č.l. 298), kontrolného ZP č. 31/2009 zo dňa 8.6.2009 znaleckej organizácie ZNALEX s.r.o., so sídlom vo Zvolene, expertíznej správy č. 57/07/2004 zo dňa 4.5.2004 spoločnosti Car expert, Expertízna a konzultačná s.r.o, so sídlom v Žiline (č.l. 382-406), kontrolného ZP č. 12/12 zo dňa 24.8.2012 E. I. D. (č.l. 517-531), ZP č. 45/2014 zo dňa 1.12.2014 znalca E. C. H. (č.l. 627-703), obsah výpovede znalca E. C. H. na pojednávaní pred Okresným súdom Michalovce uskutočnenom dňa 5.4.2016 (č.l. 738 a nasl.), vyjadrenia znalca E. C. H. zo dňa 14.6.2016 k námietkam žalovanej (č.l. 760-761), obsah a závery súkromného ZP č. 127/2016 zo dňa 20.10.2016 vypracovaného znalcom E. F. G. na č.l. 782-863, oznámenia poisťovne z 11.3.2002 o likvidácii poisťnej udalosti zo

dňa 29.9.2001 (č.l. 867) a oboznámil tiež zápisnicu o pojednávaní pred Okresným súdom Košice I zo dňa 20.5.2021 (č.l. 1105 a nasl.), z nej predovšetkým obsah výpovede E. C. H., riaditeľa odboru poisťných udalostí poisťovne QBE, ktorý v roku 2001 vykonal ohliadku poškodeného motorového vozidla žalobcu.

16. Na podklade skutočností, ktoré odvolací súd zistil zopakovaním a zhodnotením dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom, nemožno dospieť k záveru, že by relevantné skutkové zistenia alebo právne závery, na ktorých je preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, boli neúplné alebo nesprávne, nezodpovedali vykonaným dôkazom alebo aby súd pri svojom rozhodovaní opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, nesporných tvrdení alebo prednesov strán vyplynuli, prípadne aby chybné hodnotil vykonané dôkazy alebo spor posúdil podľa nesprávnej právnej normy či aplikovanú právnu normu nesprávnym spôsobom interpretoval, prípadne ju nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav alebo vyvodil zo zisteného skutkového stavu nesprávne či nezodpovedajúce závery o sporných právach a povinnostiach strán. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre správne a úplné zistenie skutkového stavu prejednáwanej veci a spor po skutkovej, ako aj po právnej stránke posúdil v podstate správnym a zákonným spôsobom, pri správnej interpretácii a aplikácii ustanovení § 788 ods. 1, § 797 ods. 1 a 2, § 795 ods. 1, § 790 písm. a) Občianskeho zákonníka a čl. III bod 2 a čl. X bod 10 Všeobecných poisťných podmienok QBE poisťovne, a.s., v intenciách ktorých v konečnom dôsledku správnym spôsobom posúdil relevantné skutkové okolnosti, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a dospel k správnejmu záveru o nedôvodnom podaní žaloby v celom rozsahu.

17. Odvolací súd ani v konfrontácii s odvolacou argumentáciou žalobcu a po zopakovaní (a zhodnutí) dokazovania obsahom znaleckých posudkov a listinných dôkazov na odvolacom pojednávaní nezistil dôvod pre modifikáciu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a ním ustáleného skutkového základu rozhodnutia, ktorý by odôvodňoval potrebu zmeny alebo zrušenia preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie, resp. ktorý by bol spôsobilý ovplyvniť súdom prezentovaný spôsob posúdenia prejednáwanej veci z hľadiska skutkového a po právnej stránke. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol v danom spore dôkazné bremeno o tvrdených skutočnostiach a o naplnení poisťných podmienok pre vznik nároku na poisťné plnenie v požadovanom rozsahu.

18. Na potvrdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a doplnenie jeho dôvodov odvolací súd v prvom rade poukazuje na ust. § 132, § 150, § 151 a § 167 CSP, v ktorých sú upravené základné procesné povinnosti strán sporu, a to povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (v teórii procesného práva sa pomenúvajú ako tzv. bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno), ktoré sú v sporovom konaní naplnením princípu kontradiktórnosti (prejednacej zásady), stanovujúceho, že je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno je medzi stranami rozdelené v závislosti od toho, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu, teda strana je povinná navrhnuť dôkazy na preukázanie tých právne významných skutočností, ohľadom ktorých má bremeno tvrdenia (ktoré sú podľa hmotného práva v jeho záujme). Posúdenie, ktorá zo strán má dôkazné bremeno na preukázanie určitých skutočností, bude preto možné pri znalosti hmotnoprávneho predpisu. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť (v zásade) tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Súdna prax vykladá pojem dôkazného bremena tak, že sa ním rozumie procesná zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie v jeho neprospech [Števec, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, vyd. C.H. Beck v Prahe, 2016, str. 569, 696].

19. Ak teda stíha dôkazné bremeno toho účastníka, ktorému je existencia skutočnosti, o ktorej tvrdí, že nastala, na prospech, potom v prípade tvrdenia žalobcu, že mu vzniklo právo na plnenie z uzatvorenej poisťnej zmluvy, žalobca nesie dôkazné bremeno na preukázanie tejto ním tvrdenej skutočnosti. Výnimku z tejto zásady Občiansky zákonník v súvislosti s uplatnením požiadavky na poisťné plnenie podľa ust. § 797 ods. 2 (podľa ktorého právo na plnenie vznikne, ak nastane skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poisťiteľa plniť – poisťná udalosť) nestanovuje.

20. Na základe poisťnej zmluvy uzatvorenej dňa 29.9.2000 medzi QBE - Slovenská investičná poisťovňa, a.s. ako poisťovateľom a žalobcom ako poistníkom, predmetom ktorej bolo poistenie osobného motorového vozidla zn. BMW 750i, EVČ: C. XXXXX pre prípad jeho poškodenia alebo zničenia, vzniklo žalobcovi právo, aby mu poisťovňa vyplatila poistné plnenie v prípade poisťnej udalosti za podmienok a vo výške určenej v poisťných podmienkach. Podľa čl. X bod 10 Všeobecných poisťných podmienok QBE poisťovne platných pre poistné zmluvy uzavreté od 1.5.1999, poisťovňa poskytne poistenému poistné plnenie za skutočne vynaložené náklady na opravu veci, pokiaľ tieto nepresiahnu cenu opravy stanovenú poisťovňou ako primeranú.

21. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcu v tomto konaní zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie tvrdení, že ním deklarované poškodenia motorového vozidla zn. BMW 750i (jeho súčastí) boli spôsobené popísaným škodovým dejom v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 29.9.2001, že v súvislosti s poisťnou udalosťou došlo tiež k poškodeniu (zadretiu) samotného motora vozidla ako jeho súčastí (za ktoré mu žalovaná poistné plnenie odmietla poskytnúť) a že na opravu poškodeného motorového vozidla vynaložil finančné prostriedky vo výške 1.417.668,30 Sk v príčinnej súvislosti s poisťnou udalosťou. Tieto skutočnosti aj podľa posúdenia odvolacieho súdu však žalobca v danom spore jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal. Žalobca dokonca nepreukázal ani pravdivosť svojho tvrdenia, že motorové vozidlo po nehode svojpomocne (prípadne iným spôsobom) opravil, ktoré tvrdenie žalovaná v spore účinne poprela i s poukazom na zistenia vyplývajúce z expertíznej správy č. 57/07/2004 spol. Car expert, Expertízna a konzultačná, s.r.o. so sídlom v Žiline, z ktorej vyplynulo, že v súvislosti s následnou nehodou motorového vozidla zn. BMW 750i zo dňa 28.12.2003 žalobca uplatnil nárok na poistné plnenie voči inej poisťovni za identické poškodenia vozidla, aké boli deklarované a uplatnené u žalovanej v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 29.9.2001, čo bolo posúdené zo strany poisťovne ako poistný podvod. V okolnostiach posudzovaného prípadu je preto plne opodstatnený záver, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v danom spore na svoje tvrdenie, že na základe zmluvy o poistení majetku uzatvorenej s právnym predchodcom žalovanej a podľa ust. § 797 OZ a poisťných podmienok poisťovateľa mu vznikol nárok na poistné plnenie, resp. na doplatok poistného plnenia vo výške žalovanej sumy, ktorú vynaložil, resp. bolo potrebné vynaložiť na opravu poškodeného motorového vozidla v dôsledku poisťnej udalosti a ktoré mu žalovaná odmietla vyplatiť. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, pokiaľ žalobou uplatnený nárok ako nepreukázaný a nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Z týchto dôvodov odvolací súd preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. Za absolútne neakceptovateľné a právne nepodložené považuje odvolací súd odvolacie námietky žalobcu, že súkromný znalecký posudok č. 127/2016 zo dňa 3.11.2016 vypracovaný znalcom E. F. G., ktorý bol predložený do konania žalovanou stranou, súd prvej inštancie nesprávne „dal na úroveň znaleckých posudkov vypracovaných súdom ustanovenými znalcami“, keď tento dôkaz (podľa názoru žalobcu) mal byť súdom hodnotený ako dôkaz listinou. Súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ súkromný ZP znalca E. F. G. vykonal a aj hodnotil ako znalecký posudok, a nie ako listinný dôkaz, a jeho závery správne vzal za podklad svojho rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na to, že ZP č. 127/2016 zo dňa 3.11.2016 znalca E. G. má všetky zákonom predpísané náležitosti, pričom obsahuje i osobitnú doložku v zmysle ust. § 209 ods. 2 CSP o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku. Tento ZP má teda rovnocenné postavenie ako znalecké posudky vypracované súdnymi znalcami, pričom pri jeho hodnotení platia tie isté kritériá ako pri hodnotení znaleckého posudku súdneho znalca (§ 209 ods. 2 CSP). V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že pri hodnotení dôkazov sa vychádza zo základnej premisy, podľa ktorej žiadny dôkaz nemá predpísanú dôkaznú silu (čl. 15 ods. 2 Základných zásad CSP), ktorý by sudca musel zohľadniť predpísaným spôsobom. Každý dôkaz má rovnocenné postavenie a potenciál presvedčivosti a vierohodnosti a súd aj taký dôkaz predložený stranou sporu hodnotí v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, podľa svojho vnútorného presvedčenia, každý jednotlivito i v spojitosti s ostatnými vykonanými dôkazmi. Znaleckým posudkom E. G. aj podľa názoru odvolacieho súdu boli jednoznačne a presvedčivo zodpovedané relevantné otázky pre rozhodnutie týkajúce sa samotného základu uplatneného nároku na poistné plnenie (predovšetkým otázka príčinnej súvislosti poškodení motorového vozidla a jeho súčastí s deklarovaným priebehom škodového deja). Súd prvej inštancie postupoval správnym spôsobom aj pri vykonávaní tohto dôkazu, pokiaľ súkromný znalecký posudok predložený žalovanou doručil na vyjadrenie žalobcovi, znalca E. F. G. vypočul na pojednávaní uskutočnenom dňa 13.10.2020 (zápisnica o pojednávaní v spise na č.l. 1055 – 1063), položil mu doplňujúce otázky za účelom potrebného vysvetlenia záverov, ktoré (otázky)

mali možnosť znalcovi klásť aj strany sporu (rovnako žalobca i jeho právny zástupca, prítomní na tomto pojednávaní) a po zhodnotení vykonaných dôkazov dospel k správne názoru o presvedčivosti a vierohodnosti jeho záverov v otázke posúdenia príčiny (príčinnej súvislosti) žalobcom deklarovanych poškodení motorového vozidla a zadretia motora s dopravnou nehodou zo dňa 29.9.2001, s ktorým posúdením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

23. Pokiaľ žalobca nesúhlasí s postupom súdu prvej inštancie, ktorý závery súkromného ZP E. G. nekonfrontoval so závermi ostatných znaleckých posudkov súdnych znalcov E. H., E. H., E. H. a znaleckej organizácie ZNALEX, pričom aj napriek dôkazným návrhom týchto znalcov ako svedkov v konaní nevypočul ani žiadnym spôsobom sa so závermi nimi vypracovaných znaleckých posudkov nevysporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia – k týmto výhradám odvolací súd poukazuje na relevantnú argumentáciu žalovanej vo vyjadrení k odvolaniu zastávajúc názor, že závery týchto ZP súd prvej inštancie nemohol vziať za podklad svojho rozhodnutia, nakoľko je nesporné, že odbornými závermi súdnych znalcov nebola jednoznačne zodpovedaná otázka príčinnej súvislosti poškodení motorového vozidla a jeho súčastí s deklarovávaným priebehom škodového deja, ani akým spôsobom a či vôbec došlo, resp. z technického hľadiska mohlo dôjsť k zisteným poškodeniam vozidla a zadretiu motora v súvislosti s dopravnou nehodou dňa 29.9.2001 žalobcom popísaným priebehom nehodového deja (znalci túto zásadnú otázku riešili len v hypotetickej rovine, pričom ani k príčine poškodenia motora neuviedli jednoznačné stanovisko a neurobili konkrétne odborné závery, z ktorých by bolo možné vyjsť pri rozhodnutí sporu). Týmto znaleckými posudkami teda nebola bez akýchkoľvek pochybností objasnená zásadná otázka, či k vzniku škody na motorovom vozidle a zadretiu motora došlo popísaným spôsobom práve v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Je potrebné súhlasiť i s názorom žalovanej, že odbornosť a použiteľnosť záverov znaleckých posudkov, na ktoré sa odvoláva žalobca, je otázna aj vo vzťahu k nimi riešenej (posudzovanej) otázke rozsahu (výšky) škody vzniknutej na vozidle vzhľadom na rozpory a rozdielne závery týchto ZP, diametrálne rozdiely vo výpočtoch znalcov o všeobecnej hodnote motorového vozidla v čase nehody (určenej v rozpätí od 915.890 Sk do 2.159.913 Sk), od ktorej sa odvíja výška poistného plnenia, ktoré v spore neboli odstránené (pozri R 13/1985, tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/89/2008).

24. Vo vzťahu k dôkazným návrhom žalobcu na výsluch znalcov v postavení svedkov odvolací súd podotýka, že znalca, ktorý vypracoval písomný znalecký posudok, možno vypočúť len ku skutočnostiam uvádzaným v podanom znaleckom posudku, pričom znalec ustanovený súdom v civilnom sporovom konaní nemôže byť vypočutý v postavení svedka, ako sa mylne domnieva žalobca. Predmetom svedeckej výpovede sú skutočnosti, ktoré svedok vnímal svojimi zmyslami (§ 196 a nasl. CSP) a znalec je osobou, ktorá prostredníctvom svojich odborných znalostí posudzuje skutočnosti, ktoré boli súdom určené v prebiehajúcom konaní ako sporné, na ktoré sú potrebné odborné poznatky, pričom v znaleckom posudku znalec oznamuje súdu subjektívny výsledok tohto odborného posúdenia (§ 207 CSP). Z ust. § 208 ods. 3 CSP vyplýva, že súd môže znalca vyslúchnuť o skutočnostiach uvádzaných v znaleckom posudku, ak je to účelné. Súd spravidla vyslúchne znalca v tých prípadoch, kde vznikajú pochybnosti o správnosti alebo úplnosti písomného posudku. Výsluch znalca však nie je potrebný vo veciach, v ktorých znalec nemôže danú problematiku svojou výpoveďou objasniť viac, než v písomnom posudku (porov. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Odo 324/2005). V danom prípade s prihliadnutím na znaleckú úlohu (otázky) posudzované znalcami E. C. H., E. H., E. H. a E. D. a vzhľadom na záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcom v otázke preukázania základu uplatneného nároku – boli preto dôkazné návrhy žalobcu na výsluch týchto znalcov, navyše bez vymedzenia predmetu výsluchu, t.j. k akým skutkovým okolnostiam majú byť znalci vypočutí (ktoré odvolateľ nekonkretizuje ani v podanom odvolaní, pozn. odvolacieho súdu) pre rozhodnutie sporu celkom nadbytočné.

25. Správnosť a vierohodnosť ZP E. G. podporuje aj súlad záverov znalca s výsledkami ostatných vykonaných dôkazov, z ktorých vyplynulo množstvo nezrovnalostí a rozporov v riešených otázkach a ktoré v konaní vyšli najavo v súvislosti s dopravnou nehodou motorového vozidla zo dňa 29.9.2001, žalobcom prezentovaným škodovým priebehom nehodového deja a jej následkami, umocnených aj okolnosťami ďalších dopravných nehôd totožného motorového vozidla žalobcu (predchádzajúcou dopravnou nehodou dňa 17.11.2000 a následnou dňa 28.12.2003), ktoré i z pohľadu odvolacieho súdu vyvolávajú silné pochybnosti o tom, či vôbec došlo k dopravnej nehode dňa 29.9.2001 popísaným spôsobom a k tvrdeným poškodeniam motorového vozidla žalobcu v dôsledku poistnej udalosti. K vzniku týchto pochybností pritom výraznou mierou prispel i samotný žalobca svojim pasívnym postojom k dokazovaniu ním tvrdených skutočností a nedbalým prístupom k plneniu svojich procesných

povinností žalujúcej strany sporu (povinnosti uviesť skutkové tvrdenia úplne a pravdivo a dôkaznej povinnosti), ako aj vo vzťahu k povinnostiam vyplývajúcim z poisťnej zmluvy uzatvorenej so žalovanou, napr. pokiaľ motorové vozidlo po predchádzajúcej dopravnej nehode zo dňa 17.11.2000 opravoval neštandardným technologickým postupom (tmelením a lakovaním), v súvislosti s dopravnou nehodou v roku 2001 (ktorá je predmetom sporu) žalovanej sťažil riadne prešetrenie poisťnej udalosti za účelom zistenia rozsahu vzniknutej škody na vozidle tým, že z vozidla odmontoval a rozobral motor ešte pred vykonaním ohliadky likvidátorom poisťovne, čím znemožnil jeho identifikáciu a načítanie údajov z riadiacej jednotky za účelom zistenia možnej príčiny poškodenia motora a ďalších súčastí vozidla, na ohliadku predložil likvidátorovi iný motor, než ktorým vozidlo disponovalo v čase nehody, nepredložil doklady o tvrdenej oprave vozidla a ním vynaložených nákladoch na opravu [na tomto mieste odvolací súd poukazuje na skutkové vymedzenie žalobného nároku v podanej žalobe, v ktorej žalobca uviedol, že „opravu predmetu poistenia vykonal svojpomocne, odporca mu poskytol poisťné plnenie vo výške 330.000 Sk bez krátenia 5 % spoluúčasti, pričom ním vynaložené náklady na opravu poistennej veci a dopravné náklady súvisiace s opravou veci poškodenej poisťnou udalosťou boli podstatne vyššie, a to v celkovej sume 1.417.668,30 Sk.“, následne v priebehu konania zmenil žalobné tvrdenia o podstatných a rozhodujúcich skutkových okolnostiach, determinujúcich žalobný nárok]. V priebehu súdneho sporu žalobca motorové vozidlo odpredal na súčiastky, pričom neuviedol meno kupujúceho ani predajnú cenu (č.l. 552), na pojednávaní dňa 13.10.2020 na otázku zást. žalovanej uviedol, že „... motorové vozidlo bolo zošrotované, predané boli len disky.“ Na otázku zást. žalovanej, aby uviedol meno osoby, ktorej disky predal: „Je to také podstatné? Nespomínam si, neviem uviesť jeho meno.“ (zápisnica o pojednávaní zo dňa 13.10.2020 na č.l. 1055 – 1062). Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti i na zistené rozpory v počte najjazdených km v čase nehody motorového vozidla, ktoré bolo dovezené zo zahraničia v havarovanom, značne poškodenom stave, kde v colnom vyhlásení zo dňa 30.8.1999 je uvedená colná hodnota vozidla pri dovoze 262.824 Sk so stavom tachometra 132.552 km, pričom voči poisťovateľovi pri uzavretí poisťnej zmluvy bol deklarovaný stav tachometra 44.000 km, motor vozidla pri dovoze na Slovensko nebol identifikovaný pri colnej deklarácii, v servisných prehliadkach vozidla absentuje výmena motorového oleja minimálne v dvoch cykloch, čo podľa záverov znalca E. G. malo vplyv na poškodenie motora, a nie prezentovaná dopravná nehoda.

26. Odvolací súd za celkom neopodstatnené považuje i doplňujúce odvolacie námietky žalobcu prezentované v podaní zo dňa 5.1.2024 (doručenom odvolaciu súdu pred nariadeným odvolacím pojednávaním), ktorými žalobca v rozpore s ust. § 365 ods. 3 CSP dopĺňa (rozširuje) dôvody odvolania už po uplynutí odvolacej lehoty a spochybňuje platnosť zmluvného dojednaní v čl. X bod 10 Všeobecných poisťných podmienok QBE-Slovenská investičná poisťovňa (platné pre poisťné zmluvy uzatvorené od 1.5.1999) z dôvodu spotrebiteľskej neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky, v zrejmom rozpore s ust. § 371 CSP navrhuje zmenu žaloby v štádiu odvolacieho konania a celkom nepatrične sa dovoľáva aplikácie ust. § 797 ods. 4 OZ účinného od 1.10.2018 v danej veci, ktoré v čase likvidácie poisťnej udalosti zo dňa 29.9.2001 nebolo účinné. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na prechodné ust. § 879u OZ [podľa ktorého ustanovenia § 797 ods. 4, § 799 ods. 3, § 800 ods. 1, § 801 ods. 2 a § 803 ods. 1 OZ v znení účinnom od 1. októbra 2018, sa prvýkrát použijú od 1. októbra 2018], ktorým je explicitne upravené, že predmetné ust. zákona v novelizovanom znení možno použiť najskôr odo dňa účinnosti novely, t.j. od 1.10.2018, preto na prejednávanej veci toto ust. v žiadnom prípade nemožno aplikovať. Námietky žalobcu obsiahnuté v podaní zo dňa 5.1.2024 preto odvolací súd posúdil ako zjavne účelové, ktoré nie sú nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a správnosť záverov súdu prvej inštancie po skutkovej a ani po právnej stránke.

27. Neobstojí ani argumentácia žalobcu, podľa ktorej v danom spore bolo potrebné vychádzať z domnienky, že vznik poisťnej udalosti nie je sporný z toho dôvodu, že žalovaná v čase likvidácie uzavrela poisťnú udalosť so záverom, že k nehode došlo a poskytla žalobcovi čiastočne poisťné plnenie v ňou určenom rozsahu (330.000,- Sk). Tento názor je mylný, pretože závermi, ku ktorým žalovaná dospela v rámci šetrenia poisťnej udalosti, súd nie je viazaný (§ 193 CSP), v súdnom spore súd posudzuje právne relevantné otázky samostatne (ak nejde o také prejudiciálne otázky, o ktorých má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci – § 194 CSP) a na základe výsledkov vykonaného dokazovania, pričom o otázkach, ktoré patria do jeho právomoci, má právo vydať autoritatívne rozhodnutie.

28. Záverom odvolací súd pripomína, že v tomto rozhodnutí reagoval na tie argumenty prednesené odvolateľom, ktoré z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považoval za rozhodujúce, pričom všetky

ostatné odvolacie námietky, poznámky a argumenty odvolateľa považuje za právne irelevantné, ktoré nemajú pre posúdenie veci podstatný význam, a preto sa nimi nezaoberal (rozhodnutie ESLP vo veci Ruiz Torija proti Španielsku).

29. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa ust. § 378 ods. 1, 2 CSP potvrdil rozsudok v jeho zamietavom výroku vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, ako vecne správny.

30. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná mala v odvolacom konaní plný procesný úspech, preto jej bol v celom rozsahu priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).